

motiefjes als hier en daar verstrooid en in het midden een fel Paul-Veronese groen figuurtje en vier kleine frisch-roode accentjes die levendigheid brengen in de sombere harmonie: „Visioen” genaamd en waarin men weer Albert van Huffel herkent.

En al die kleuren in groote verscheidenheid; al die dessins zoo gansch verschillend, — in „Schaduwten” zijn dooreen gevallen poppetjes en beesten door Haesaerts geheel op een net van vertikale-horizontale- en diagonaallijnen geteekend; Gustave van de Woestijne projecteerde een vóór het raam, onder zwarte, gedrapeerde gordijnen staande schaal met fruit, op een vertikaal vlak; en Tjigtgat teekende op zijn speelsche manier een primitief Evatje met vallende, roode appels — al deze kleeden, telkens weer zoo totaal anders, en op vrij grof stramien, nu eens met dikke grove, dan met fijne wol vaster aaneengeknoopt, doch nimmer van die muurvaste specie als onze tapijten uit Kinheim; geven aan de groote stemmige zaal een zeldzaam-rijk en modern aspekt.

A. O.

H. BAYENS BIJ KLEIJKAMP TE 'S GRAVENHAGE.

De landschappen van Bayens — in het landschap is hij wel het belangrijkste — zijn onder cubistischen invloed gemaakt; er is nog de ietwat manifesterende vlakverdeeling en het rigoureuze, ook wel wat harde lijnenstel. Ze zouden me niet interesseeren, en als één uiting uit vele van dien aard warm noch koud maken — de kleur is zelfs niet altijd beschaafd — als er niet een wel zeer echte romantiek in doorbrak. Als teeken des tijds is dit opmerkelijk, want het kan wel niet anders of van het geduldig realisme, dat de vele geleerde en vergezochte ismen is komen opvolgen, moet weer romantiek voortkomen. Het individualisme moet toch op de een of andere manier getuigen.

Het verrassende in sommige der landschappen van Bayens, ondanks verdeeling in te zichtbare plannen en begrenzingen als met de lineaal zoo hard, is dat ze toch weer stemmingskunst zijn. Men voelt in de boomen op een dier landschappen, ofschoon de takken overgeslagen en de bladen onwaarschijnlijk zijn, in de velden, of er dan vermicelli dan wel iets anders op verbeeldt te wassen, de grauwe dreiging van naderend onweêr. In een ander geeft een regenboog, die aan den einder glanst, een wonderlijke glorie. Ik heb bij dit werk aan den Duitscher Friedrich gedacht, die in het begin der vorige eeuw, midden in het classicisme, en evenzeer nog in zijn vormgeving bekneeld door methodisme, zoo wijdsch-romantisch wist te voelen. Stellig zal ook deze schilder, vooral als hij kans ziet meer schilder te worden, zich vrijmaken.

C. V.